

Цеберка повітря

Фріц Лейбер

Фріц Лейбер

ЦЕБЕРКА ПОВІТРЯ

Переклад Віктора Часника, 2020 рік.

Примірник перекладу люб'язно надано перекладачем.

Тато відправив мене за додатковою цеберкою повітря. Я зачерпнувши, майже повністю наповнив її, і більша частина тепла вже зісковзнула з моїх пальців, коли я узрів ЦЕ.

Знаєте, спочатку мені здалось, що я бачу молоду леді. Так, юне обличчя прекрасної панночки світилося в темряві. Вона дивилася на мене з п'ятого поверху квартири навпроти, підлога якої трохи вище білого покривала замерзлого повітря товщиною двадцять метрів. Я ніколи раніше не бачив живої панночки, окрім на картинках старих журналів. Сест — просто дитина, а Ма — зовсім постаріла і жалюгідна. Від здивування я навіть упустив відро. Хто б цього не зробив, знаючи, що на Землі нікого немає, крім Та, Ма, Сестри та мене?

Навіть при цьому я не думаю, що я повинен був дивуватись. Всі ми час від часу бачимо химерні реалії.

Коли я підняв цеберку і знову міг поглянути на квартиру навпроти, то побачив, що це зовсім не молода леді, а просто вогник — крихітне світло, яке крадькома рухалося від вікна до вікна, ніби одна із жорстоких маленьких зірок зійшла з безповітряного неба, щоб дослідити, чому Земля втекла від Сонця, і, можливо, шукати щось, що можна мучить чи жахати, тепер коли Земля не мала захисту Сонця.

Від цієї думки у мене мурашва поповзла по спині. Поки я стояв і моргав очима від подиву, у мене замерзли ноги, а на шоломі створився такий шар інею, що я б не побачив світло, навіть якби воно вийшло з одного з вікон, щоб мене схопити. Тоді у мене вистачило розуму пірнути всередину Гнізда.

Повільно пробираючись через тридцять ковдр та килимів, які Па понавішав навколо, щоб уповільнити витік повітря з Гнізда, я поступово заспокоївся. Нарешті почав чути тикання годинників у Гнізді і зрозумів, що довкола уже повітря, бо, звичайно, назовні у вакуумі немає ніяких звуків. Але мій розум все ще був переповненим і неспокійним, коли я протиснувся через щілину в останніх ковдрах, які Па обшив алюмінієвою фольгою, щоб зберігати всередині тепло, і зайшов у Гніздо.

Давайте я розповім про Гніздо. Воно невелике та затишне, а місця там вистачає лише для нас чотирьох і наших речей. Підлога вкрита товстими вовняними килимами. Три сторони — ковдри, а покрівельні ковдри торкаються голови Та, коли він стоїть. Той пояснив мені, що Гніздо знаходиться у значно більшому приміщенні, але я ніколи не

бачив справжніх стін чи стелі.

Біля одній стіні з ковдр стоять довгі полиці з інструментами, книгами та іншими речами, а на найвищій цілий стрій годинників. Тато дуже нервує, якщо хоча б один з них зупиняється. Він каже, що ми ніколи не повинні втрачати рахунок часу, а без Сонця і Місяця таке може статися запросто.

На четвертій стіні є ковдри, окрім місця для каміна, в якому палає вогонь, який ніколи не повинен згасати. Він захищає нас від замерзання і взагалі дуже корисний. Один з нас повинен постійно наглядати за ним. Деякі годинники є будильниками, які нагадують нам, коли чия зміна. На початку за вогнем сліdkували лише Ма і Та, але тепер їм допомагаємо я і Сест.

Хоча саме Та — головний охоронець вогню. Таким він назавше лишиться у мене у пам'яті: високий чоловік, що сидить з схрещеними ногами, тривожно нахмурившись дивиться на багаття, яке кидає бронзовий відблиск на його зморшкувате обличчя і час від часу дбайливо кладе шматок вугілля з великої купи поруч. Тато каже мені, що за прадавніх часів були охоронці вогню — він називає їх римськими весталками — хоча навколишнє повітря було не заморожене і це було не дуже потрібно.

Зараз він сидів саме так, хоча і швидко підвівся, щоб взяти у мене цеберку і попеняти за блукання — він помітив мій товстий прошарок інею на шоломі. Це розбудило Ма і вона приєдналося до наїзду на мене. Сест також пропищала щось нерозумне.

Па зняв з цеберки покривну тканину. Тепер, коли одубілий кисень був у гнізді, ви справді могли відчутти його холод. Просто здавалося, що мерзлий кисень витягує тепло з усього. Навіть полум'я пригасло від нього, коли Та насипав його на підлогу біля вогню.

І все ж саме ці мерехтливі білі кристали тримають нас в живих. Вони повільно тануть, випаровуються, освіжають гніздо і живлять вогонь. Ковдри не дозволяють кисню втекти занадто швидко. Батько хотів би ізолювати все місце перебування, але він не може — будівля занадто перекручена землетрусом, і до того ж він повинен залишити димохід відкритим для виходу диму.

Та каже, що повітря — це крихітні молекули, які розлітаються, як блискавка, якщо немає нічого, що може їх зупинити. Ми повинні бути обережними, щоб повітря не вичерпалось. Та завжди підтримує великий запас його у цеберках за першими ковдрами, разом із резервним вугіллям, консервами та іншими речами, такими як відра снігу, з якого отримуємо воду. Щоб здобути лід, треба спуститися до першого поверху, що не так вже легко, і пройти через двері назовні.

Розумієте, коли Земля охолола, спершу вся вода, що була у повітрі замерзла і скрізь зробила ковдру товщиною близько десяти футів, а потім скинула на неї кристали замерзлого повітря, створивши ще одну білу ковдру шістдесят чи сімдесят футів, можливо, і товстішу.

Звичайно, всі частини повітря не замерзали одночасно і сніг з речовин повітря був роздільним.

Першим викинувся вуглекислий газ — коли ви поспішаєте за водою, вам потрібно переконатися, що ви не піднімаєтеся занадто високо, і не перемішаєте воду з вуглицем, бо це може приспати вас, можливо, на благо і назавжди, і змусить вогонь згаснути. Далі — азот, який не рахується так чи інакше, хоча це найбільша частина ковдри. Поверх того, і до нього легко дістатися, що нас радує, є кисень, який підтримує нас живими. Тато каже, що ми проживаємо краще, ніж королі, дихаючи чистим киснем, але ми звикли до цього і не помічаємо. Нарешті, місцями у впадинах — плями рідкого гелію, що веселить. Основні гази в акуратних окремих шарах.

Я поквапився розповісти сім'ї все про те, що бачив. Одразу Ма стала нервувати і почала придивлятись до вхідної щілини між ковдрах і стискати хорошою, бо звичайною, рукою — руку, в якій вона втратила три пальці від обмороження. Я можу сказати, що мій тато роздратувався тим, що я її лякаю, і він хотів все швидко пояснити, але побачив, що я не обманюю. "І якийсь час ти спостерігав за цим світлом, сину?" — спитав він, коли я закінчив.

Я не сказав нічого про те, що спершу подумав, що це обличчя молодої панночки. Яюсь ця частина пригоди мене бентежила.

"Досить довго, щоб воно пройшло п'ять вікон і перебралось на наступний поверх".

"І це не було схоже на блукаючу електрику, повзучу рідину чи зіркове світло, сфокусоване зростаючим кристалом чи щось таке?"

Він не просто вигадував ці ідеї. Химерні речі трапляються в світі, який є максимально холодним, і саме тоді, коли ти думаєш, що матерія завмерла, вона набуває дивного нового життя. Слизький матеріал, що підповзає до Гнізда, подібно до тварини, яка шукає де тепліше — це рідкий гелій. І одного разу, коли я був маленьким, шарова блискавка — навіть Та не міг зрозуміти, звідки вона взялась — втрапила в сусідню вежу і тижнями повзала вгору і вниз, поки нарешті не згасла.

"Це не те, що я коли-небудь бачив", — сказав я йому.

Він стояв якусь мить нахмурений. Потім "я вийду з тобою, і ти мені це покажеш", — сказав він.

Ма заверещала при думці залишатися на самоті, і Сест також до неї приєдналася, але Па вгамував їх. Ми почали одягати костюми для далеких походів. Та зробив їх сам, з шлемами з потрійного скла, які колись були великими прозорими банками для консервів. Наші костюми затримують тепло і повітря всередині достатньо довго, скільки необхідно для наших подорожей за водою та вугіллям, їжею тощо.

Ма знову почала охати: "Я завжди знала, що нас чекає щось назовні. Я відчувала це роками — те, що є частиною холоду і ненавидить все тепле і хоче зруйнувати Гніздо. Воно весь цей час спостерігає за нами, і тепер воно переслідує нас. Воно дістане тебе і тоді прийде за мною. Не йди, Гаррі!"

Тато вже одягнув усе, крім шолома. Він став на коліна біля каміна, дістався всередину і потрусив довгий металевий стрижень, що піднімався у димар і збивав лід, який намагається забити тягу. Раз на тиждень він лізе на дах, щоб побачити, чи добре працює витяжка. Це наша найнебезпечніша подорож, і туди мій тато не відпускає мене

одного.

— Сест, — тихо сказав Та, — пересядь і пильнуй вогонь. Слідкуй також за повітрям. Якщо воно зійде або, здається, що не кипить досить бурно, дістань ще одну цеберку з-за ковдр. Але бережи руки. Використовуй тканину, щоб її підняти. "

Сест перестала допомагати Ма лякатися, підійшла і зробила так, як їй сказали. Ма заспокоїлась зовсім раптово, хоча очі її були ще трохи дикі, коли вона спостерігала, як Па щільно закріпив шолом, піднімає відро, і ми обидва виходимо.

Ми з Та вийшли назовні, і я вхопився за його пояс. Це смішно, я не боюся йти наодинці, але коли Та йде поруч, я завжди хочу триматися за нього. Звичка, і ще не можна заперечувати, що цього разу я трохи злякався.

Розумієте, це так. Ми знаємо, що за межами Гнізда немає життя. Та почув, як останні голоси по радіо згасали багато років тому, і побачив, як помирають останні з останніх людей, які були не такі щасливі чи добре захищені, як ми. Тож ми знали, що якщо щось там обмацується, рухається, то в ньому не може бути нічого людського чи доброзичливого, і виникає відчуття, що назавжди є ніч, холодна ніч. Тато каже, що це почуття було навіть у старі часи, але потім щоранку приходило сонце і проганяло його. Я мушу повірити йому на слово, ніколи не згадуючи про Сонце як про щось більше, ніж велика зірка. Розумієте, я ще не народився, коли темна зірка відірвала нас від Сонця, а тепер і витягла за межі орбіти планети Плутон, каже Та, і весь час веде нас далі.

Мені стало цікаво, чи не може на темній зірці бути щось, що нас хотіло, потребувало для якихось своїх, чорно зіркових потреб, і чи не тому вона захопила Землю. Якраз тоді ми дійшли до кінця коридору, і я пішов услід за Та на балкон.

Я не знаю, як виглядало місто за старих добрих часів, але зараз воно прекрасне. Зоряне світло дозволяє це доволі добре бачити. (Та каже, що колись зірки мерехтіли, але це тому, що над поверхнею було газоподібне повітря.) Наш дім на пагорбі, і тьмяно сяюча рівнина опускається від нас, а потім вирівнюється, розрізана на акуратні квадрати жолобами, які раніше були вулицями. Іноді я роблю так, щоб моє картопляне пюре виглядало так, перш ніж заливати соусом.

Деякі вищі будівлі вистромляються з пір'яної рівнини, увінчані округлими кришками повітряних кристалів, як хутряний капюшон Ма, лише біліше. На цих будівлях видно темніші віконні квадрати, виділені білими штрихами кристалів повітря. Деякі з них є похилими, оскільки багато будівель досить сильно викривлені землетрусами, та всім іншим, що сталося, коли темна зірка захопила Землю.

Тут і там висить кілька бурульок, бурульки води з перших днів холоду, інші — бурульки замерзлого повітря, що танули на дахах, знову капали і замерзали. Іноді одна з цих бурульок ловить світло зірки і надсилає його так концентровано, що можна подумати, що зірка впала в місто. Це було одне з явищ, про які тато думав, коли я розповідав йому про світло; спершу і я так подумав, але швидко зрозумів, що причина тут інша.

Він торкнувся мого шолома, щоб ми могли легше поговорити, і попросив показати йому вікна. Але всередині їх тепер не було світла, деінде теж. На моє здивування, тато

не кричав і сказав мені, що я щось дійсно бачив. Наповнивши відро, він довго оглядався довкола, і як тільки ми увійшли, він без попередження повернувся, ніби хотів від чогось відірватися.

Я теж це відчував. Старого світу вже не було. Щось там ховалося, спостерігало, чекало, готувалося.

Всередині він сказав мені, торкаючись шоломами: "Якщо ти знову побачиш щось подібне, синку, не кажи іншим. Твоя мама нервує останнім часом, і ми зобов'язані дати їй почуття безпеки. Одного разу — у той час у тебе народилася сестра — я був готовий відмовитися боротися і померти, але твоя мати наказала мені спробувати жити. Ще якось вона весь тиждень підтримувала вогонь, коли я хворів. Вона доглядала за мною і опікувалася вами двома.

— Ти ж знаєш гру, в яку ми іноді граємо, сидячи колом та кидаючи м'яч? Мужність — це як м'яч, синку. Чоловік може тримати її досить довго, а потім доведеться кинути її комусь іншому. Коли вам це кинуть, доведеться її спіймати і міцно тримати — і сподіватись, що можна буде кинути комусь, коли вам набридне бути сміливим."

Подібна розмова змусила мене відчуватись дорослим і мужнім. Це вказувало на те, що мій тато сприйняв все серйозно.

Коли ми повернулися в Гніздо і зняли верхній одяг, Та розсміявся і сказав їм, що нема нічого, і пожартував, що в мене така потужна фантазія, але його слова пропали намарне. Він не переконав Ма та Сест більше, ніж я до того. На мить здалося, що ніхто не хоче тримати цей м'яч - мужність. Щось треба було зробити, і майже до того, як я зрозумів, що збираюся сказати, я почув, як я попросив тата переповісти нам про старі часи і як це все сталося.

Іноді він не проти розповісти цю історію, і ми з Сест із задоволенням слухаємо її, і він зрозумів мою ідею. Тож ми всі у мить ока сіли біля вогню, і Ма підштовхнула декілька банок консервів до тепла, щоб розморозити їх на вечерю, і Та почав. Але перед тим, як він це зробив, я помітив, що він недбало зняв молоток з полиці і поклав поруч.

Це була та сама престаріла історія, як і завжди — я думаю, я міг би переказати головний сюжет уві сні — хоча Та завжди вводить одну або дві нові деталі і продовжує вдосконалювати її.

Він розповів нам, як Земля оберталася навколо Сонця і була настільки стійкою і теплою, що люди збиралися заробляти гроші і готувати війну, веселитися, отримувати владу і ставитися один до одного добре чи погано, коли ця мертва зірка, це сонце, вигорівши, заявила з космосу без попередження і все це розладнала.

Знаєте, мені важко повірити в те, що почували ці люди, більше, ніж повірити в те, що їх було дуже багато. Уявити, що люди налаштовуються до страшної війни, яку вони готували. Навіть прагнути цього, або принаймні бажаючи, щоб це почалось і закінчилося, щоб не знаходитись у психозі вічно. Наче всім людям не треба було сидіти разом і накопичувати трохи тепла, щоб просто вижити. І як вони могли сподіватися усунути небезпеку більше, ніж ми можемо надіятись покінчити з холодом?

Іноді я думаю, що мій тато перебільшує і малює події надто чорними. Час від часу

він розлючений на нас, і він, мабуть, був злий на них. Але все-таки деякі речі, які я читав у старих журналах, звучать досить дико. Він може мати рацію.

Темна зірка, як продовжував Та, удерлася надто швидко, і на підготовку не було багато часу. Спочатку вони намагалися зберегти це в таємниці від більшості людей, але потім виявилася правда, а як щодо землетрусів і повеней — уявіть собі океани замерзаючої води! — і люди бачать зірки, затьмарені чимось ясним вечором. Спочатку вони думали, що це ударить по Сонцю, а потім думали, що воно ударить по Землі. Було навіть спішили дістатися до місця під назвою Китай, тому що люди думали, що зірка вдарить з іншого боку. Але потім вони виявили, що це не вдарить ні в одну півкулю, але підійде дуже близько до Землі.

Більшість інших планет були з протилежної сторони Сонця і не були задіяні. Сонце та прибулець деякий час боролися за Землю — тягнучи її в різні сторони, як дві собаки, що гарчать над кісткою, Па описував і собак і їх поведінку багато разів, — і тоді прибулець переміг і потягнув нас. Однак Сонце отримало розраду. В останній момент йому вдалося утримати Місяць.

Це був час землетрусів та страшених повеней, у двадцять разів гірших за будь-що раніше. Це також був час Великого ривка, як це називає Та, коли всю Землю раптово потягнуло так само, як Та зробив мені один раз чи два, хапаючи мене за комір, коли я сидів занадто далеко від багаття.

Розумієте, темна зірка йшла через космос швидше, ніж Сонце, і в зворотному напрямку, і їй довелося значно вивернути земний світ, щоб забрати його.

Великий ривок тривав недовго. Це закінчилося, як тільки Земля осіла на новій орбіті навколо темної зірки. Але це було досить жахливо, поки тривало. Тато каже, що всілякі скелі та будівлі розсипалися, океани виплескувались з берегів, болота та піщані пустелі велетенськими хвилями поховали довколишні землі. Земля ледь не висмикнулася з ковдри повітря, і місцями атмосфера стала такою розрідженою, що люди падали і втрачали свідомість — хоча, звичайно, в той же час їх збивав Великий ривок і, можливо, тріснули їхні кістки або їх череп.

Ми часто запитували Па, як люди поводитися в той час, чи були вони злякані, сміливі, божевільні, збентежені чи всі чотири ситуації, але він певним чином підозріло ставиться до цієї теми і не розкривав її. Казав, що він був надто зайнятий, щоб розбиратись.

Розумієте, тато та деякі його вчені друзі відкрили частину того, що станеться — вони знали, що нас захопить і наше повітря замерзне — і вони працювали, як божевільні, щоб створити місце з повітронепроникними стінами та дверима, з ізоляцією від холоду та великих запасів їжі, палива, води та стисненого повітря. Але цей бункер було зруйновано під час останніх землетрусів, і всі друзі Па загинули тоді і у Великому ривку. Тож йому довелося почати заново і швидко зібрати гніздо без жодних зручностей, використовуючи лише речі, до яких він міг дотягнутись.

Мені здається, він майже правдивий, коли каже, що не мав часу спостерігати, як поведуться інші люди, чи тоді, чи у Великому замерзанні, що слідувало за цим — це

пішло дуже швидко, ви знаєте, бо темна зірка дуже швидко відтягувала нас від Сонця і тому, що обертання землі сповільнювалося, коли Сонце і Чорна зірка зайнялись перетягуванням канату, так що одна ніч тривала як десять старих ночей.

Незважаючи на це, я маю уявлення про деякі речі, що трапилися із замерзлими людьми, яких я бачив, кілька з них в інших кімнатах нашої будівлі, інші були зібрані біля печей у підвалах, куди ми ходимо по вугілля.

В одній із кімнат старий жорстко сидить на стільці, рука і нога в рейках. В іншому приміщенні, чоловік і жінка туляться разом у ліжку з великою кількістю ковдр. Можна побачити лише їхні голови, що виглядають, близько одна до одної. В іншій прегарна пані сидить обмотана ковдрами, з надією дивиться на двері, наче чекає того, хто ніколи не повернеться із теплом та їжею. Всі вони нерухомі і жорсткі, як статуї, але так само, як і життя.

Та показав їх мені одного разу, швидко блимнувши своїм ліхтариком. Тоді він ще мав достатню кількість батарейок і міг дозволити собі витратити трохи світла. Вони мене дуже сильно налякали і змусили битися моє серце, особливо молода леді.

Тепер, коли тато ще раз розповідає історію свою і планети, щоб відвести наші гадки від іншого страху, я знову почав думати про застиглих людей. Раптом у мене виникла ідея, яка мене ще більше налякала. Розумієте, я просто згадав обличчя, яке я наче побачив у вікні. Я забув про це, мабуть тому що я намагався приховати це від інших.

Чи застигли, запитав я себе, заморожені люди? Що робити, якщо вони стали як рідкий гелій, який набув нового життя і почав повзати до тепла, коли думаєш, що його молекули повинні замерзнути назавжди? Або як струм, який нескінченно рухається у такому холоді? Що робити, якщо постійно зростаючий холод, коли температура падала з останніх кількох градусів до абсолютного нуля, загадково пробуджував замерзлих людей — не теплокровних, а якихось крижаних та жахливих?

Це була ідея, ще жахливіша ніж щось, що з'явилося з темної зірки, щоб наздогнати і заволодіти нами.

А може, я думав, обидві ідеї можуть бути правдивими. Щось виходить із темної зірки і змушує замерзлих людей рухатися, використовуючи їх для виконання своєї роботи. Це відповідало обом явищам, які я бачив — прекрасній панночки та рухомому, зірковогому світлу.

Замерзлі люди з розумом темної зірки та згаслими очима, лезять, повзають, нюхають собі шлях, направляючись за теплим слідом до Гнізда.

Кажу вам, ця думка призвела мене до дуже поганого стану, і я хотів розповісти іншим про свої страхи, але я пам'ятав, що сказав мій батько, стискав зуби і не говорив.

Ми всі сиділи дуже нерухомо. Навіть вогонь палав мовчки. Все, що я міг почути, — це голос мого батька та годинники.

І тоді, з-за ковдр, я подумав, що почув тихий шум. Я закаменів з переляку.

Тато розповідав про перші роки в Гнізді і дійшов до місця, де він філософствував. "Тож я запитав себе тоді, — сказав він, — навіщо тягнути? Яка користь відтягування кінець протягом кількох років? Навіщо продовжувати приречене існування важкої

праці, холоду та самотності? Людський рід закінчився. Земля закінчилася. Чому б не здатися, я запитав себе — і раптом я отримав відповідь." Я знову почув шум, цього разу гучніший, якийсь невпевнений, що наближався, шаркаючи. У мене зірвалось дихання. "Життя завжди було ревною працею і боротьбою з холодом", — сказав Па. "Земля завжди була самотнім місцем, за мільйони миль від наступної планети. І незалежно від того, як довго людство могло б ще жити, кінець настане однієї ночі. Ці речі не мають значення. Важливо те, що життя — це добре. Воно має чарівну текстуру, наприклад як у багатій тканини, хутрі або пелюстках квітів — ви бачили їх фотографії, але я не можу описати, як вони почуваються — чи світіння вогню. Це робить все інше вартим і стосується як останнього чоловіка, так і першого."

І все-таки кроки продовжували наближатись. Мені здалося, що найближча ковдра тріпотить і стала трохи випукла.

"Отже, там і тоді", — продовжив мій тато, і тепер я міг сказати, що він теж чує кроки і голосно говорить, щоб ми не могли їх почути, "саме тоді я сказав собі, що веду себе так, ніби у нас попереду ціла вічність. У мене будуть діти і я навчу їх всьому, що знаю сам. Я змушу їх читати книги. Я запланував майбутнє, спробував розширити і капітально ізолювати Гніздо. Я зроблю все можливе, щоб все було красивим і росло. Я б зберіг своє здивування, навіть у холоді, темряві та далеких зірках."

Але ковдра вже рушила і піднімалася. А десь позаду неї було яскраве світло. Голос Та обірвався, і його очі повернулися до розриву, що розширюється, і його рука пішла, поки вона не торкнулася і схопила ручку молотка поруч.

Через ковдру увійшла прекрасна панночка. Вона стояла там, дивно дивлячись на нас, несучи в руці щось світле і мовчазне. Ще два обличчя виглядали з-за її пліч — білі, чоловічі обличчя, утуплені погляди.

Ну, моє серце не могло зупинитися більше ніж на чотири-п'ять ударів, перш ніж я зрозумів, що на неї костюм і шолом, схожий на домашній Та, тільки більш вишуканий, і що на чоловіках теж — і що заморожені люди точно не будуть їх носити. Я також помітив, що яскрава річ у її руці була лише своєрідним ліхтариком.

Тиша продовжувалась, коли я кілька разів сильно ковтнув, тоді пролунали всілякі викрики та привітання.

Вони були просто людьми. Не тільки ми вижили; ми думали так із цілком природних причин. Ці троє людей вижили, і ще досить багато з ними. І коли ми дізналися, як вони вижили, Та видав найбільший крик радості.

Вони прилетіли з Лос-Аламаса і черпали тепло та енергію з ядерної енергії. Використовуючи для цього лише уран і плутоній, призначені для бомб, яких їм вистачить на тисячі років. У них було звичайне, маленьке, герметичне місто, з повітряними шлюзами і все інше. Вони навіть генерували електричне світло і вирощували під ним рослини і тварин. (На це тато видав другий крик, чим вивів Ма з неприємності.)

Але якщо ми були приголомшені ними, вони були вдвічі приголомшені нами.

Один з чоловіків продовжував говорити: "Але це неможливо, я вам кажу. Ви не

можете підтримувати подачу повітря без герметичного ущільнення. Це просто неможливо ".

Це було після того, як він зняв шолом і скористався нашим повітрям. Тим часом панночка все ще дивилася на нас, ніби ми святі, і казала, що ми зробили щось дивовижне, і раптом вона зламалася і заплакала.

Вони шукали вцілілих людей, але ніколи не сподівались знайти таке місце. У Лос-Аламосі були ракетні кораблі і багато хімічного палива. Що стосується рідкого кисню, то досить було вийти і згребти повітряну ковдру на найвищому рівні. Отже, після того, як у Лос-Аламосі все пройшло без проблем, вони вирішили здійснити кілька подорожей до ймовірних місць, де можуть бути інші вцілілі. Звичайно, не має сенсу посилати радіосигнали на великі відстані, бо не було атмосфери, щоб понести їх по кривизни Землі.

Що ж, вони знайшли інші колонії в Аргонні та Брукхейвені, а в усьому світі в Гарвеллі та у Туві, біля Кизилу. А тепер вони оглядали наше місто, нічого не очікуючи. Але у них був інструмент, який помічав найлегші теплові хвилі і казав їм, що тут є щось тепле, тож вони приземлилися розслідувати. Звичайно, ми не чули їх посадки, бо не було повітря для передачі звуку, і їм довелося довго розбиратись, щоб знайти нас. Їх інструменти дали неправильний напрямок і вони витратили якийсь час у будівлі через дорогу.

В даний момент п'ять дорослих шуміли, думаю, як шістдесят. Та показав чоловікам, як запалити вогонь і позбутися димового льоду тощо. Ма дивом ожила і показала пані, що вона готує і як шиє речі, і навіть запитала, як одягаються жінки в Лос-Аламосі. Незнайомці захоплювались усім і розхвалювали до небес. Після того, як вони зморщили ніс, я можу сказати, що вони вважали Гніздо трохи смердючим, але ніяк про це не згадували і просто задавали питання.

Насправді було так багато розмов і хвилювань, що мій тато забув про обов'язкові речі, і лише після того, як усі почали нервувати, він подивився і виявив, що кисень майже весь випарувався. Він швидко дістав ще одне відро повітря з-за ковдр. Звичайно, всі знову сміялися і базікали. Прибульці навіть трохи захмелілі. Вони не були звикли до такої великої кількості кисню.

Смішно, але я взагалі мало розмовляв, і Сест весь час трималася за Ма і ховала обличчя, коли хтось дивився на неї. Я почував себе досить незручно і хвилювався, навіть з-за панночки. Коли я дивився на неї назовні, у мене були різні м'якотілі думки, але тепер я просто засоромився і злякався її, хоча вона намагалася бути милою зі мною.

Як би я бажав, щоб всі перестали товпитись у Гнізді та дозволили нам побути наодинці та зладити наші почуття.

І коли новачки заговорили про те, як ми всі їдемо до Лос-Аламосу, ніби це було очевидно, я побачив, що Та і Ма відчують те саме. Тато раптом замовк, а Ма продовжувала говорити пані: "Але я б не знала, як там себе вести, і в мене немає одягу".

Спочатку незнайомці були здивовані чимось, але потім у них з'явилась наступна ідея. Бо тато продовжував говорити: "Це просто неправильно, щоб цей вогонь погас.

Ну, незнайомці пішли, але вони повернуться. Ще не вирішено, що буде. Можливо, Гніздо збережеться так, як хтось із незнайомих людей назвав його "школою виживання". А може, ми приєднаємось до піонерів, які мають намір створити нову колонію в уранових шахтах на Великому невідьничому озері або в Конго.

Звичайно, тепер, коли прибульців уже немає, я багато думав про Лос-Аламос та інші гігантські колонії. Я хочу бачити їх на власні очі.

Ви запитаете мене, чи тато хоче бачити їх теж. Він стає доволі вдумливим, спостерігаючи, як Ма і Сест оживають.

"Тепер все по-іншому, оскільки ми знаємо, що інші живі", — пояснює він мені. "Твоя мати вже не відчуває себе такою безнадійною. Я також не повинен нести всю відповідальність за підтримку людського роду, так би мовити. Це лякає людину".

Я озирнувся на ковдри, вогонь та киплячі бульбашки повітря, і Ма і Сест спали у теплому та мерехтливому світлі.

"Покинути Гніздо буде непросто", — сказав я, намагаючись не заплакати. "Воно таке маленьке, і нас лише четверо. Я боюся думки про місто та багатьох незнайомих людей".

Він кивнув і поклав у вогонь ще один шматок вугілля. Потім він подивився на маленьку купу і раптом посміхнувся і поклав кілька жмень, ніби це був наш день народження чи Різдво.

"Ти швидко переможеш це почуття, сину", — сказав він. "Проблема зі світом полягала в тому, що його ставало менше і менше, поки не залишилося саме Гніздо. Тепер буде добре мати справжній величезний світ, як і на початку".

Я думаю, він має рацію. Як ви думаєте, прекрасна панночка буде чекати, коли я виросту? Мені буде двадцять через десять років.